ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΤΑ ΛΑΤΙΝΙΚΑ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Α. ΜΠΕΛΕΖΙΝΗ

Στὴ τελευταία τάξη. Στὸ τέλος τῆς χρονιᾶς. Ὁ καθηγητής, ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ μάθημα τῶν Λατινικῶν ζήτησε ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ ἀπαρνιθῆσουν τίς βασιλικὲς ἀρετὲς τοῦ Ρωμαϊκοῦ πνεύματος, ἔτσι ὅπως τὶς νοιώσανε καὶ ζήσανε μέσα στὰ κείμενα τῆς ἀπὸ τὴν Γ' τάξη ἑρμήνευσίν.

Πάρα πολλὰ χέρια δὲν σηκώθηκαν. Πέντε - ἕξη ὅμως ἀπὸ τοὺς μελετηρότερους τῆς τάξεως ζήτησαν τὸ λόγο. Ὅέξαν μιλήσης, γιὰ τοὺς «DISCIPLINAM» (Πειθαρχία) καὶ εἶναι πὼς ἦταν ἡ ἀρετὴ ποὺ πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη ταίριαζε σ' ἕνα λαό, ποὺ εἶχε τὸ σπαρτιατικὸ βίο καὶ τὸν πόλεμο πάνω ἀπ' ὅλα. Ὁ δεύτερος ἀνάφερε τὴν «DIGNITATEM» καὶ τὴν «AUCTORITATEM», τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ τὸ κῦρος, ποὺ κατέλιγε τοὺς ἐξαχώτερους ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Ὁ τρίτος ἀναφέρθηκε στὴν «CLEMENTIAM» (τὴν ἐπιείκεια) καὶ θύμισε πὼς πολλὲς φορὲς ὁ Καίσαρας στὸ «DE BELLO GALLICO» δὲν ἔδειξε σκληρότητα πρὸς τοὺς παράσπονδους Γαλάτες. Ἕνας ἄλλος παρατήρησε πὼς ἔλεγε πὼς οἱ Ρωμαῖοι προέκριναν τὸ ὠφέλιμο καὶ πρακτικὸ καὶ ἔχν τὸ ὡραῖο καὶ «θεωρίες ἀνέκαν», ὅπως οἱ Ἕλληνες. Ὁ ἀρνητὴς τῆς τάξεως δοκίμασε ἐπίσης τὴν ἀφομοιωτικὴ δύναμη τοῦ Λατινικοῦ πνεύματος καὶ θύμισε πὼς πάσω ἀπὸ τὸν Βεργίλιο εἶναι ὁ Ὅμηρος, πίσω ἀπὸ τὸν Σαλλούστιο ὁ Θουκυδίδης κ.τ.λ...

«Ἀλλ' ὄχι, ὄχι. Δὲν ἔγινε αὐτὴ ἡ συζήτηση.

Θὰ τὸ ἤθελε πολὺ ὁ καθηγητὴς τῶν Λατινικῶν. Ἀλλ' ἔκρινε ὅτι θὰ ἦταν τολμηρὸ καὶ ἄδικο ν' ἀπευθύνει τέτοια ἐρώτηση. Θυμήθηκε πὼς μόνο δύο ὧρες τὴ ἑβδομάδα διδάσκει Λατινικὰ καὶ συνήθως μόλις πρόφθανε νὰ παραδώσῃ 5—6 στίχους κειμένου, σπανιώτατα 8—10 καὶ πάλι ἔρχεγκε τὸ βάρος στὴ γραμματικὴ καὶ τὶς ἄγνωστες λέξεις. Δὲν ἔμενε ὥρα γιὰ νὰ ἐμβαθύνει στὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου. Ὕστερα πότε τάχα πρόφταγε στὸ ἑξάμηνο μέσα νὰ ὁλοκληρώσει μιὰ εὐρεῖα ἐνότητα ἀπὸ τὸν Καίσαρα ἢ ὁλόκληρο ἕνα λόγο τοῦ Κικέρωνος ἢ μιὰ ὠδὴ τοῦ Ὁβιδίου;

Εἶχε λοιπὸν τὴν πρόθεση ὁ καθηγητὴς νὰ ἐλέγξει τί τὸ οὐσιαστικὸ ἔμεινε ἀπὸ τὸ μάθημα στὴ ψυχὴ τῶν μαθητῶν του, ἀλλὰ δὲν ἔκανε τόσο δύσκολες ἐρωτήσεις.

Σκέφθηκε ὅτι εἶναι πρόσιμότερο καὶ συνεπέστερο νὰ στραφῇ τὸ χαρακτήρα τοῦ λατινικοῦ λόγου, μιὰ καὶ γλῶσσα κυρίως ὑπάρχει.

Θέλησε λοιπὸν ν' ἀνιχνεύσει τί εἶχε μείνει στὴν ψυχή τους ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ συνάρθρωση τῆς λατινικῆς γλώσσας, τὸ σωστὸ τῆς ἤθους.

Ἀλλὰ δίστασε καὶ πάλι. Προτίμησε ν' ἁπλουστεύσει τὴν ἐρώτηση. Ζήτησε νὰ τοῦ ποῦν σὲ λίγα ἀπὸ τὶς δυὸ νεκρὲς γλῶσσες τὸ πλάγιος λόγος τηρεῖ αὐστηρότερα τὸν κανόνα τῆς δευτερεύουσης ὑποτάξεως...

Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ ἐξαντλοῦμε τὴ φαντασία μας στὴν προσπάθεια νὰ συλλάβουμε ἕνα ὑποθετικὸ μάθημα. Τίποτε ἢ σχεδὸν τίποτε δὲν εἶχε μείνει στὴ μνήμη τῶν παιδιῶν, ποὺ νὰ δικαιώνει τὴ διδασκαλία τῶν Λατινικῶν στὰ Γυμνάσια. Λίγες οἱ ὧρες γιὰ νὰ προσφέρει κανεὶς στοὺς μαθητὲς ὁλοκληρωμένα ἀποσπάσματα τῆς γλώσσας καὶ τοῦ πνεύματος ἑνὸς πολιτισμοῦ, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Ἑλληνικό, τὸ πρότυπόν του σὲ πολλά, ἀποτελοῦν σὰν ἀλήθεια ἕνα ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ δικοῦ μας ἀλλὰ πολλὲς οἱ ὧρες ἀυτὲς γιὰ νὰ τὶς ὑποστάζουμε ἀναντιρρήτως, τὴ στιγμὴ ποὺ στὴ μητρικὴ γλῶσσα καὶ λογοτεχνία μόνο διπλάσιες ὧρες δίνουμε.

Ὡστόσο μπορεῖ νὰ προβληθῇ μιὰ σοβαρώτατη ἀντίρρηση. Τὸ ἀφηρημένον δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι «τὸ συγκεκριμένο ἔμεινε στὴ μνήμη τῶν μαθητῶν καὶ πολὺ λεγώτερο, στὴ μνήμη αὐτῶν ποὺ ἄφησαν ἀπὸ χρόνια τὰ θρανία;». Πολὺ συμβαίνει λ.χ. ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια τοὺς νόμους τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης κ.τ.λ.; Ὅταν ὅμως μαθαίναμε τοὺς νόμους αὐτοὺς ὀξύναμε τὴν κρίση μας, διαπειθαρχήσαμε τὶς πνευματικές μας δυνάμεις, ὡριμάσαμε. Αὐτὸ ποὺ εἴμαστε σήμερα, τὸ ὀφείλουμε στοὺς κανόνες τῆς μαθητείας μας, ἄσχετα ἂν πιὰ οὔτε ἀλγεβρικὲς ἐξισώσεις μποροῦμε νὰ λύσουμε, οὔτε πάντα γιὰ τὴν κλεσιητώνη μάτων εἴμαστε δέδεοι.

«Παιδεία», λένε οἱ Γάλλοι, «θαμρῶ εἶναι αὐτὸ ποὺ μένει, ὅταν τὰ ξεχάσει κανείς ὅλα». Ἔχει πολὺ βάθος αὐτὸς ὁ ἀφορισμός, μ' ὁλοπόυδέβαια δὲν μπορεῖ νὰ βρεῖ ἐφαρμογὴ στὴ διάρκεια τοῦ σχολικοῦ βίου.

Ἀλλ' ἔτσι ἢ ἀλλιῶς, ἔχουμε κάμμιά ἐγγύηση πὼς ἔτσι ποὺ διδάσκονται τὰ Λατινικὰ προχίζουμε τίς πνευματικὲς δυνάμεις τῶν παιδιῶν ἰσε καλὸ ἀκόνι; Ποῦ; Σὲ μιὰ γραμματικὴ ἀπομνημόνευση, ἀτελῆ κι' αὐτὴ χωρὶς κάμμιά ὀργανικὴ σύνδεση πρὸς τὸ λόγο καὶ τὴ συντακτική του ὕφανση; Ὅταν ὅλο κι' ὅλο τὸ κείμενο, ποὺ πέρασαν τὰ παιδιὰ στὶς τέσσερες τελευταῖες τάξεις δὲν ξεπερνᾶ τὰ 15 (;) μπορεῖ καὶ τὰ 10 φύλλα μόνο. Πῶς γίνεται νὰ ὠριμάσουν οἱ πνευματικὲς δυνάμεις τῶν παιδιῶν χωρὶς ἡ ἴδια ἡ μάθηση, ποὺ τοὺς προσφέρεται, νὰ ἔχει πληρότητα, ἑνότητα, ὁλοκλήρωση, χωρὶς νὰ ἔχει θηλαδὴ μέσα της, σὰν μάθημα, τὰ στοιχεῖα τῆς πνευματικῆς πειθαρχίας;

Ἄρα, ἄσχετα ἀπὸ τὴν πολὺ μεγάλη, τὴ θεμελιώδη σημασία τῆς λατινικῆς γλώσσας γιὰ τὴν κατανόηση τῆς πορείας τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἡ μελετωμένη καταργήση τοῦ μαθήματος τῶν Λατινικῶν στὰ Γυμνάσια δὲν δικαιολογεῖ καμμιὰ ἀνησυχία καὶ πολὺ περισσότερο θρήνους καὶ κοπετούς.

Ἂν ἦταν ἕνα μάθημα, ποὺ ἔπρεπε νὰ θυσιαστῇ, ἂν πρόκειται ποτὲ ν' ἀναπροσαρμόσουμε τὰ σχολικά μας πράγματα στὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν, τὸ μάθημα αὐτὸ εἶναι τὰ Λατινικά. Μόνον σὲ κλασσικὸ Γυμνάσιο ὄχι θέβαια, τοῦ γνωστοῦ σὲ μᾶς τύπου, μπορεῖν νὰ ἀσκήσουν τὴ μορφωτική τους δύναμη.

Α. ΜΠΕΛΕΖΙΝΗΣ

Ἡ κίνησις τῆς ἀνεργίας

Ἀνεφέρθησαν χθὲς ἁρμοδίως 31 προσλήψεως ἀνέργων καὶ 11 ἀπολύσεις ἐργαζομένων.

ΡΕΑΛΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΗΓΕΤΗΣ

Ὁ Κρουστσεφ κρατεῖ σταθερὰ τὰ ἡνία τῆς ἐξουσίας

Ὑγιέστατος καὶ αἰσιόδοξος

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΟΥ

ΜΟΣΧΑ. (Ἰδ. ὑπ.). Ὁ κ. Κρουστσεφ ἑόρτασε πρὸ ἡμερῶν τὴν 70ὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου, εὑρισκόμενος εἰς ἀρίστην ὑγείαν καὶ κρατῶν ἀσφαλέστερα εἰς χεῖρας του τὴν ἐξουσίαν, ἀπὸ οἱονδήποτε προκατόχόν του εἰς τὴν σοβιετικὴν ἱστορίαν. Ἔνδεκα ἔτη μετὰ τὴν ἀναφορήσιν του εἰς τὴν ὑπεράτατην ἐξουσίαν, ὁ κ. Κρουστσεφ εὑρίσκεται ἀντιμέτωπος δύο μεγάλων καὶ κρισίμων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα εἰς πολλὰς ἄλλας χώρας θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐπιφέρουν τὴν ἀνατροπήν του ὑφισταμένου καθεστῶτος.

Ἡ ἄλλοτε μονολιθικὴ κομμουνιστικὴ διεθνής, τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Λένιν καὶ ἐπεξέτεινε καὶ ἐστερέωσεν ὁ Στάλιν, ἔχει πλέον κλονισθῆ ἐκ βάθρων ἀπὸ τὸ ἀγωφύρωτον ρῆγμα μὲ τὴν Κίναν καὶ τὴν προκαλέσαν ἐκ τούτων σύγχυσιν εἰς τὸ παγκόσμιον κομμουνιστικὸν κίνημα. Οἱ Κινέζοι πρωτεύουν τώρα κατηγορίας ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ αἱρέσει ἐναντίον τοῦ Κρουστσεφ καὶ ζητοῦν τὴν παραπομπήν του (εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων τῆς ἱστορίας».

— Αἱ καταγγελίαι αὐταὶ κατὰ τοῦ Κρουστσεφ δὲν θὰ ἔχουν περισσοτέραν ἀπήχησιν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν ἀπὸ ὅσην θὰ εἶχε μία ἔκκλησις τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τὸν γαλλικὸν λαὸν ὅπως ἀπομακρύνῃ τὸν Ντὲ Γκώλ, εἴπε τελευταῖος ἕνας παλαίμαχος Δυτικὸς διπλωμάτης. Τὸ μόνον ποὺ θὰ κάμουν αἱ καταγγελίαι αὐταὶ θὰ εἶναι νὰ ἰσχυροποιήσουν τὴν θέσιν του μεταξὺ τῆς σοβιετικῆς ἡγεσίας καὶ τοῦ λαοῦ.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΣ

Ἕνωσις διέρχεται ἐν ἔτος μεγάλων δυσχερειῶν, λόγω τῶν ὀλιθρίων ἀποτυχιῶν τῆς γεωργίας τὸ 1963 καὶ ἑνὸς πλήθους ὀξέων οἰκονομικῶν προβλημάτων.

Ἀλλ' ὁ κ. Κρουστσεφ, καθ' ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν του, ἀπὸ τῶν ταπεινῶν του ἀπαρχῶν ὡς θλακοῦ εἰς τὸ χωρίον Καλινόφσκια, ὅπου εἶδε τὸ φῶς, μέχρι τῆς ἀνωτάτης ἐξουσίας εἰς τὸ Κρεμλίνον, ἐπέδειξε σπανίαν πολιτικὴν ἱκανότητα, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀποσπάσῃ τὴν νίκην ἀπὸ τοὺς χαυλιόδοντας τῆς ἥτσης.

Ἐπανῆλθεν ἀπὸ μίαν παπειγωτικὴν ἀποστολὴν εἰς Κούβαν, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1962, διὰ νὰ προβληθῇ ὑπὸ τῆς σοβιετικῆς προπαγάνδας ὡς «ὁ ἄνθρωπος τῆς εἰρήνης» ὁ ὁποῖος ἔσωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ πυρηνικὸν ὁλοκαύτωμα.

Πιθανώτερον, τὸ 1957, ὁ κ. Κρουστσεφ ἐπέδειξεν ἕτερον εἶδος πολιτικῆς δεξιοτεχνίας, ὅτε, ἀγιεδὸν μόνος καὶ ἀβοήθητος, ἀν τεπεξῆλθεν ἐναντίον τῆς ἀποπείρας τῆς παλαιᾶ- σταλινικῆς φρουρᾶς ὅπως τὸν ἐκδιώξῃ τῆς ἐξουσίας.

«Δὲν μὲ ἐξελέξατε ἐσεῖς ἀρχηγὸν τοῦ κόμματος καὶ ἀρνοῦμαι νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν ἀπόφασίν σας», εἶπε προκλητικῶς ὁ κ.Κρουστσεφεἰς τὴν πλειοψηφίαν τοῦ κυβερνῶντοσπριζίντιουμτοῦ ὁποίου πρωτίστωνοι πρώην πρωθυπουργοὶ Μαλένκωφ καὶ Μολότωφ.

Ἔσπευσεν ἀμέσως ὅπως συγκαλέσῃ τὴν κεντρικὴν ἐπιτροπὴν τοῦ κόμματος, ἡ ὁποία τὸν ὑπεστήριξεν ἀνεπιφυλάκτως καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἀνατρέψῃ τοὺς ἀντιπάλους του, οἱ ὁποῖοι ἀπώλεσαν πᾶσαν πολιτικὴν δύναμιν.

Ἔκτοτε, ὁ κ. Κρουστσεφ ἐπιτυθεροποίησε τὴν ἐξουσίαν του διὰ τῆς τοποθετήσεως πιστῶν του ὁπαδῶν εἰς ὅλας τὰς ἐπιστευτικὰς θέσεις, οὕτως ὥστε κανένα ἄτομον ἢ θεσμὸς νὰ μὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοῦ ἀντιταχθῇ.

Εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν φαίνεται νὰ ἔχῃ χάσει ἐλάχιστον ποσοστὸν ἀπὸ τὸ σφρίγος του, τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ τὴν αἰσιοδοξίαν του. Ὁ Στάλιν ἦτο ἕνας ἐρημίτης, ποὺ σπανιώτατα ἐγκατέλειπε τὸ Κρεμλίνον. Ὁ κ. Κρουστσεφ εἶναι ἕνα ἀκούραστος ταξιδιώτης. Ἀπὸ τοῦ 1955, ὅτε μὲ τὴν πίλιον εἰς τὰς χεῖρας μετέβη εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν διὰ νὰ ἀπολογηθῇ εἰς τὸν Τίτο διὰ τὰ «σφάλματα» τοῦ Στάλιν ἐπεξεδεύσατο 19 φορὰς εἰς 19 χώρας καὶ ἔχει διασχίσει δεκάδας χιλιάδας μιλίων ἐντὸς τῆς ἰδίας του ἐπικρατείας.

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων του, συνομιλῶν εἰς τὴν Βουδαπέστην μὲ τὸν Οὐγγρον πρωθυπουργὸν κ. Καντάρ, συνηγόρησεν ὑπὲρ τῆς παυρχῆς περισσοτέρου καὶ καλυτέρου «γκούλας» εἰς τοὺς ἐργάτας καταγγόρησε τοὺς Κινέζους κομμουνιστὰς ἡγέτας ὡς φανατικοὺς πολεμοκαπήλους καὶ εὑρίσκοντας εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ὀσμὴν τοῦ πτώματος τοῦ Στάλιν.

Κοπιαστικώτεραι περιοδεῖαι εἰς τὴν Ἡνωμένην Ἀραβικὴν Δημοκρατίαν, τὰς Σκανδιναυϊκὰς χώρας καὶ ἴσως καὶ εἰς τὴν Ἰνδίαν, σχεδιάζονται διὰ τὸ τρέχον ἔτος, καθὼς ὁ κ. Κρουστσεφ δὲν παρέχει καμμίαν ἔνδειξιν ὅτι ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴν πίστιν του εἰς τὴ προσωπικήν του διπλωματίαν καὶ τὴν ἱκανότητα πειθοῦς.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ

Ὑπὸ τὰ ἀγρυπνα βλέμματα τῆς συζύγου του Νίνας Πετρόβνα, ὁ κ. Κρουστσεφ ἔχει ἀρχίσει τελευταίως νὰ φροντίζῃ γιὰ τὴν ὑγείαν του. Ἀκολουθεῖ αὐστηρὰν δίαιταν, τρώγει καὶ πίνει μετρίως, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ πλεονάζον βάρος καὶ λέγεται ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ ἐλαφρὰν πάθησιν τοῦ ἥπατος.

Εἰς τὰς δεξιώσεις τοῦ Κρεμλίνου, ὁ κ. Κρουστσεφ θεᾶται πάντοτε μὲ τὸ πιστόλι, εἰς τὸ χέρι, μετακινούμενος ἀπὸ ἕνα ξένον εἰς τὸν ἄλλον, κάμνων ἀναριθμήτους προποσεις. Ἀλλὰ τὸ πιστόλι του αὐτό, τὸ ὁποῖον περιέχει πάντοτε χυμὸν φρούτων, ἢ ξηρὸν οἶνον τῆς Γεωργίας, δὲν τὸ ἀθεμιτίζει ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας. Ἐπίσης δὲν καπνίζει. Διὰ σωματικήν του ἄσκησιν ἐπιδίδεται εἰς τὸ κυνήγι, κάμνει μακρινοὺς περιπάτους τὰ Σαββατοκύριακα καὶ κολυμβᾶ εἰς θερμαινόμενον κολυμβητήριον. Ἀλλὰ ἀπεχθάνεται τὸ ψάρεμα.

—Πῶς ἠμπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἐνεργητικότητός μου νὰ κάθεται ἥρεμος ἐλπίζων ὅτι τὸ ψάρι θὰ πάῃ νὰ τσιμπήσῃ; ἠρώτησε κάποτε.

Ἀφ' ὅτου ἐκινήθη εἰς τὴν νέαν σύζυγον, ἡ σταθερότης τοῦ κ.Κρουστσεφ ὑπῆρξεν ἀναίμακτος. Ἀπεμάκρυνε τοὺς θεβαίους καὶ τοὺς πιθανοὺς ἀντιπάλους του καὶ ἐπήνωσε τὰς ἐπικαίρους θέσεις μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἀπεχθάνονται τὴν ἰδέαν τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς σταλινικῆς τρομοκρατίας.

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ὅλα τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας, αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία καὶ ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς εὑρίσκονται τώρα εἰς χεῖρας τῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν ἐλέγχει ὁ ἴδιος. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀμύνης, στρατάρχης Μαλινόφσκυ, ἔχει χαριστήσει δημοσίᾳ τὸν κ. Κρουστσεφ ὡς τὸν «καλὸν φαῖον μας σύντροφον». Ἡ στρατιωτικὴ πολιτικὴ κατασταρώνεται ὑπὸ τοῦ κόμματος καὶ ὄχι ὑπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ τὸ ἐνδεχόμενον ὑποβολῆς ἑνὸς στρατιωτικοῦ ἀπεκλείσθη ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποπομπὴ τοῦ στρατάρχου Ζούκωφ, τὸ 1957.

Ἐκ παραλλήλου, ὁ κ. Κρουστσεφ περιέκοψε τὴν τεφαστίαν ἐξουσίαν, τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία ὑπὸ τὸν Στάλιν καὶ «ἀπεποιοποίησε» τὴν ἡγεσίαν της. Οἱ κορυφαῖοι

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΟΜΙΧΛΗ»

Γιώτας Παπαγγελούτσου

Τὴν κυρία Παπαγγελούτσου τὴν ξέρουμε ἀπὸ τὰ τακτικά της χρονογραφήματα στὴν «Πελοπόννησο» κι' ὅλοι μιλοῦσαν κιόλας γιὰ τὸ λογοτεχνικό της ταλέντο. Ἀλλὰ στὴν Ἑλλάδα λογοτέχνης θὰ πῆ συγγραφέας, ἐκδότης ἑνὸς τουλάχιστον βιβλίου. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸν κανόνα δὲ ξεφεύγει κανένας. Καὶ τύπωσε τὸ βιβλίο της, τὸ πρῶτο της, γιατὶ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἔκδοσις ταξιδιωτικῶν ἐντυπώσεων, ἂν καὶ βρίσκω πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τυπώσῃ μὲ κάθε ἄνεση μιὰ ἐπιλογὴ ἀπὸ τὰ πλούσια χρονογραφήματα ποὺ εἴκοσι χρόνια τώρα βάνει στὴν ἐφημερίδα της πολὺ συχνά.

Τὸ βιβλίο της, λοιπόν, ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι τὸ περιμέναμε δὲν εἶναι οὔτε ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις, οὔτε συλλογὴ ἀπὸ χρονογροφήματα. Προτίμησε καὶ πάσχισε νὰ μᾶς δώσῃ μὲ κάθε φροντίδα ἕνα μυθιστόρημα ποὺ τὸ ἐπιγράφει ἁπλᾶ: «Ὁμίχλη» καὶ ποὺ μόλις κυκλοφόρησεν ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις Φέξη στὴν Ἀθήνα. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ βέβαια πὼς ἡ παρουσίαση δὲν εἶναι καλή, ἀλλὰ προσωπικὰ ὑποστηρίζω πὼς καὶ στὴν ἐπαρχία γίνεται πολὺ καλὴ τυπογραφικὴ δουλειά, παρακολουθεῖ κανεὶς τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια ὥς τὴν τελευταία στιγμή, ἀρκεῖ νὰ ἐπιβλέπῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ δίνῃ καὶ στὸ τύπωμα ἀκόμα τὴν ψυχή του. Πάντως πρόκειται γιὰ ἀξιοπρόσεχτη ἀπὸ κάθε ἄποψη δουλειὰ καὶ τὸ βιβλίο βγαίνει μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχή μας.

Τὸ μυθιστόρημα τῆς κ. Παπαγγελούτσου κινεῖται στὸν κύκλο τῶν κοσμοπολιτικῶν, οἱ ἥρωες της εἶναι, βέβαια, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τὸν τόπο μας, ἀλλὰ κινοῦνται σὲ περιβάλλον πολὺ εὐρύτερον καὶ τὰ βιώματά τους, οἱ σκέψεις τους δὲν περιορίζονται στὴ γῆ μας, οὔτε στὸν καιρό μας. Ἄλλοι αὐτὸ θὰ τὸ χαρακτηρίσουν προτέρημα καὶ ἄλλοι μειονέκτημα. Ἡ διήγησι εἶναι γοργή, ξεκούραστη, ἡ συγγραφεὺς ἀγαπᾶ τὴν ἁπλότητα, ἡ λιτότητα εἶναι πάντα πλεονέκτημα. Ἔχει κι' ἄλλες πολλὲς φιλολογικὲς ἀρετὲς τὸ γράψιμό της, πρὸ παντὸς ἡ συγγραφεὺς θέλει νὰ δώσῃ περιεχόμενο, ἡ διακόσμησῃ αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν τὴν ἐνδιαφέρει διόλου.

Τὸ μυθιστόρημα δὲν εἶναι πλέον ὡς φιλολογικὸν εἶδος στὴν ἀκμή του. Χρειάζεται ἀνανέωσῃ. Βρίσκω πὼς ἡ κ. Παπαγγελούτσου ἔχει μιὰ γενναιότητα. Κάτι πάει νὰ τοῦ ἀλλάξῃ. Κάτι νέο θέλει νὰ εἰσφέρῃ. Θέλω νὰ πιστεύω πὼς οἱ ἀναγνῶστες της θὰ ἐκτιμήσουν αὐτὴ τὴ δημιουργική της ἔφεση. Ἴσως ὅλοι νὰ μὴ ἐνθουσιαστοῦν ἢ νὰ μὴ συμφωνήσουν, ὡς τόσο ἀσφαλῶς ὅλοι θὰ νοιώσουν αὐτὴ τὴν ποιότητα τῆς προσφορᾶς της. Ἔχει καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἐνδιαφέρον τὸ βιβλίο τῆς κ. Παπαγγελούτσου ποὺ γράφηκεν ἀπὸ ὥριμο ταλέντο καὶ μιὰ προσοικείωσῃ ἱκανὴ στὸν κόσμο τῆς σύγχρονης τέχνης.

Κ. Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΙΩ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ

ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ (ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΡΥΠΗΤΗΣ)

Πάνδημος λιτανεία καὶ περιφορὰ θαυματουργοῦ εἰκόνος

Μεθαύριον Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἑορτάζει μεγαλοπρεπῶς τὸ ἐν Αἰγίῳ Ἱερὸν Προσκύνημα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς (Παναγίας Τρυπητῆς) ὅπου ὑπάρχει ἡ πολιοῦχος καὶ θαυματουργὸς Εἰκὼν τῆς Παναγίας Τρυπητῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ μυρίους κινδύνους διεφύλαξε καὶ διαφυλάττει τὴν πόλιν καὶ τὴν περιφέρειάν μας διὰ μέσου τῶν αἰώνων μέχρι σήμερον.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη, ὡς γνωστόν, διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως ὡς τοπικὴ ἑορτή. Κατ' αὐτὴν θὰ χοροστατήσῃ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Γεώργιος.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς ὥρα 8.30 μ. μ. θέλει ψαλῆ Μέγας Ἑσπερινὸς μετὰ ταῦτα δὲ θὰ ἐπακολουθήσῃ Παράκλησις πρὸς τὴν Θεοτόκον, μετὰ ὁλονυκτίου ἀγρυπνίας, ἥτις καὶ θὰ παραταθῇ μέχρι πρωΐας.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς θὰ τελεσθῶσι δύο Θεῖαι Λειτουργίαι, νυκτερινὴ καὶ πρωϊνή. Ἡ νυκτερινὴ θ' ἀρχίσῃ τὴν 2αν ὥραν μετὰ μεσονύκτιον καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν 4.30 π. μ. ὥραν, ἡ δὲ πρωϊνὴ τὴν 8ην π. μ. καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν 11ην ὥραν π. μ. Τὴν 11.15 π. μ. ἀκριβῶς θὰ γίνῃ ἡ Ἱερὰ Λιτανεία διὰ περιφορᾶς τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνος τῆς Θεοτόκου μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας.

Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς Κυριακὴν 10 Μαΐου. Τὴν 6.30 π. μ. πανηγυρικὴ θεία λειτουργία. Τὴν 9.30 π. μ. Παράκλησις. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας θὰ γίνῃ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Γεωργίου. Τὴν δὲ θὰ ψαλῆ Μικρὸς Ἑσπερινός, τὴν 6.30 Παράκλησις καὶ τὴν 7ην θὰ ψαλοῦν οἱ εἰδικοὶ Χαιρετισμοὶ τῆς Θεοτόκου Ζωοδόχου Πηγῆς, μεθ' ὃ θὰ γίνῃ ἡ λιτάνευσις τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνος ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ θὰ ἐναποτεθῇ εἰς τὸν Θρόνον Της.

+ Ὁ Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Ἡ ἐπιτροπεία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΤΡΕΚΗΣ, ἱερεύς, ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΡΑΠΤΗΣ, ΜΙΧΑΗΛ ΜΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΒΕΛΓΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟΝ ΜΑΣ

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ. Ὁ βελγικὸς Τύπος ἠσχολήθη προσφάτως μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἑλληνικὸν τουρισμόν. Αἱ μεγαλύτεραι καὶ πλέον ἔγκυροι ἐφημερίδες ὑπεγράμμισαν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐξειλίχθη εἰς μίαν χώραν τουριστικὴν καὶ εἰς διάρκειαν ὀλίγων μόνον ἐτῶν.

Ἡ ἐφημερὶς «Τελευταῖα Ὥρα» εἰς εἰδικὸν ἄρθρον της ἠσχολήθη μὲ τὸν ἐξοπλισμὸν τῆς Ἑλλάδος εἰς ξενοδοχεῖα, παρατηροῦσα ὅτι ἡ χώρα αὕτη διαθέτει σήμερον ξενοδοχεῖα ὅλων τῶν κατηγοριῶν, μερικὰ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ὑπερπολυτελῆ. Εἰς τὰ ὑπερπολυτελῆ ἡ ἐφημερὶς θέτει ὡς ἐπὶ κεφαλῆς τὸ «Χίλτον», τοῦ ὁποίου δίδει καὶ μίαν λεπτομερειακὴν περιγραφήν.

Δύο φλαμανδικὲς ἐφημερίδες ἀφιέρωσαν ἄρθρα των εἰς τὴν Κρήτην. Τὴν ἑλληνικὴν αὐτὴν μεγαλόνησον θεωροῦν ὡς ἰδεώδη τόπον διὰ διακοπὰς καὶ τονίζουν παραλλήλως τὸ ἀρχαιολογικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Κνωσσοῦ.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Μὲ ἰδιαιτέραν ἱκανοποίησιν τελῶ σήμερον — ὥρα 7 μ. μ. — τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου καταστήματός μου

ΕΙΔΩΝ ΠΟΛΙ